

fang ved Rantonnementsøvelserne. Han har derfor bag efter søgt baade Invalidebestyrelsen og den højtærede Finansminister, men har begge Steder faaet Afslag. Nu har han tilladt sig at indgaa med et Andragende til Finansudvalget, og der har Sagen foreløbig faaet det sørgelige Udfald, at man siger: Finansudvalget gør ingen Indstilling. Jeg nærer selvfølgelig ikke noget som helst Haab om at kunne forandre Finansudvalgets Indstilling, saa at en Afstemning her skulde føre til, at Forslaget blev vedtaget paa Trods af Ordførers Udtalelser og Finansudvalgets Indstilling, men paa den anden Side har jeg, da jeg personlig ikke nærer mindste Tvivl om, at Manden i Virkeligheden er Invalid og er bleven det under Udøvelsen af sin militære Tjeneste, følt mig forpligtet til at drage Sagen frem for Offentligheden, og jeg har ogsaa næret og nærer endnu det Haab, at, om det end ikke fører til noget nu, maa det dog føre til, at han senere paa anden Maade, specielt ved den ny Invalidelov, vil kunne faa nogen Erstatning for det Tab af Arbejdskraft, han har lidt. Han har siden Indtaldelsen til Rantonnementet ikke kunnet ernære sig paa den Maade, som han har uddannet sig til tidligere, men har maattet slaa ind paa en anden Vejevej. Nu og vel sagtens fremdeles maa han ligge med aabne Huller paa Benene. Jeg skal for øvrigt forbeholde mig efter at have hørt den højtærede Finansministers og den ærede Ordførers Udtalelser at tage Forslaget tilbage, thi jeg tror ikke, det vil baade Sagen at lade foretage en Afstemning, som ventelig vil blive en Forkastelse. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at gøre Tinget opmærksomt paa Sagen i Almindelighed og skal, som sagt, henstille, at man ser paa den Slags Sager med de mest velvillige Øjne. Jeg er enig i de Udtalelser, der Gang efter Gang ere faldne fra den ærede Ordfører, at vi bør se humant paa disse Sager, og jeg tror, at naar det kommer til Stykket, maatte vi hellere give til nogle enkelte, om hvilke der maatte kunne være Tvivl, end vi maatte støde nogen bort, hvor man ikke fuldt ud kan bevise deres Ret. I det her foreliggende Tilfælde forekommer det mig, at der ikke kan være noget som helst, der kan stille sig i Vejen for at give uden maatte dette ene, at det ikke er en Krigsinvalid, men en Fredsinvalid, her er Tale om.

Maa jeg med det samme, jeg har Ordet, gøre en Bemærkning, der ikke strengt taget hører hjemme her. Jeg vil nemlig gerne spørge den ærede Ordfører, for saa vidt han kan sige noget om denne Sag, om man mulig kan vente i denne Samling at

høre noget nærmere om Lovforslaget angaaende de gamle Krigere. Det har været henvist til Finansudvalget et Par Aar, og det er en Sag, der staar i nogen Forbindelse med det, der her er Tale om. Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig nærmere om det her, men jeg tror, det vilde være ønskeligt, om vi inden alt for lang Tid kunde faa en Afgørelse paa den Sag.

Formanden (Sofus Høgsbro): Dette Spørgsmaal hører ikke ind under denne Forhandling.

Bluhme: Det er i Anledning af Betænkningens Nr. 31, jeg har bedt om Ordet, og skønt jeg er paa det rene med, at jeg kommer til at tage mit Forslag tilbage, vil jeg dog tillade mig at motivere det en Smule i Betragtning af den levende Interesse, som det høje Ting altid viser Forhandlingerne om de Indstillinger, der komme fra Udvalgene, og i Anledning af, at Tingets Tyngdom i Dag absolut bærer Præg af samme levende Interesse. Det Forslag, her foreligger, drejer sig om en Mand, der er bleven ødelagt i Fredstid i Militærtjenesten. Hans Andragende har været flere Gange herinde, men er bestandig blevet afvist. Han er en blandt de mange, jeg i tidligere Samlinger har tilladt mig at fremdrage som Bevis for Nødvendigheden af at komme til en anden Fortolkning af den da eksisterende Invalidelov. Trods Vanskeligheden ved at faa noget sat igennem over for en Indstilling fra Udvalget, der lyder saaledes: „Udvalget gør ingen Indstilling“, lykkedes det dog i Samlingen 1893—94 at faa en Anerkendelse af, at dersom man ikke i Aarens Løb var kommen til saa fortvivlede Fortolkninger af Invalideloven, vilde man vistnok være enig om, at Manden skulde have Invalideunderstøttelse. Og denne Anerkendelse gif saa vidt, at Kultusministeren sagde: Ja, da han ikke efter denne Fortolkning kan faa noget af Finansministeren, vil jeg sørge for, at han faar noget, og saa gav han ham noget. Han fik 200 Kr., og det var Meningen, at han skulde vedblive at have det. Men saa gif Kultusminister Goos af, og jeg ved ikke, om den senere Kultusminister har kendt noget til Sagen. Muligvis har han interesseret sig mindre for den, Manden fik i alt Fald kun det ene Mars Understøttelse, men er naturligvis lige godt Invalid og lige godt trængende. Nu er det mit Haab, naar den ny Lov, som er vedtagen her i Rigsdagen, kommer til at virke, at en stor Del Mænd kunne faa den Invalideunderstøttelse, som tidligere er bleven dem nægtet, ikke fordi